

εὐθετώτερον πρὸς δράξιμον. Δὲν ἔχει οὐδὲν. Σπανιώτατα ἴστανται ὄρθιός ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ προσφιλέης αὐτοῦ στάσις εἶναι νὰ κἀθηται ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ νὰ σφίγγῃ εἰς τὴν ἀγκάλην του ῥάβδον ἢ ἀλεξίβροχον, πολὺ δὲ εὐχαριστεῖται λαμβάνων ἀλεξίβροχον, καίτοι δὲν εἶναι πάντοτε ἄξιός τοιαύτης ἐμπιστοσύνης, διότι ἔχει τὴν τάσιν νὰ τὸ ἀνοίγῃ διὰ νέου τρόπου καὶ ταχέως, οὐδὲν δὲ ἀλεξίβροχον δύναται ν' ἀντίσχη εἰς τὴν μεγίστην δύναμιν τῶν μυῶν τοῦ βραχίονος καὶ τῆς σιαγῶνός του. Ἢ συνήθης τροφή του εἶσι χόρτα, ἀπλήστως δὲ τρώγει αὐτά. Τὴν πρωτὰν τῶν δίδωσι γάλα καὶ καρπούς. Τὴν μεσημβριάν ἔχει λεκάνην πλήρη βραστοῦ ὀρυζίου. Τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐτέρους καρπούς καὶ οἶνον μὲ ὕδωρ. Τὸ ἑσπέρας λαμβάνει πλεόπερον γάλα, τοῦτο δὲ μὲ ἄρτον καὶ βούτυρον καὶ ὠά. Κοιμᾶται τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας καὶ ἐξυπνᾷ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας. Καὶ τοὶ λίαν νεκρός, ἔμαθε νὰ καπνίζῃ ὅταν τὸ σιγαρέτον εἶναι ἐντὸς σφίγγος, διότι ἡ γεύσις τοῦ καπνοῦ τὸν ἀνδιάζει. Ἐξάγει τῶν εὐρέων ῥωθίωνων του νέφη καπνοῦ. Διακόσια χιλιάδες ἀνθρώπων ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν ἐν Βερολίῳ ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 28 1876. Ἀφοῦ τόσον προῶως ἔμαθε νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ πίνῃ, ἐλπίζεται ὅτι ταχέως θέλει ἀποκτήσει καὶ τὰ ἄλλα τὰ διακρίνοντα σημεῖον τὸν πεπολισμένον κίβμον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τοῦ παρελθόντος τὰς νεφέλας
 Ὁ νοῦς μου ὅταν διασχίζῃ
 Παρήγορον καὶ μάγον σέλας
 Μακρόθεν τότε θεωρῶ,
 Καὶ Κόσμος ἑξάλλος θαρρῶ
 Τὴν ὑπαρξίν μου κατοπτρίζει.

Ὁ! πόσον ἔνθους ἡ ψυχὴ μου
 Τὸ ρεῦσαν ὄνειρον λατρεύει
 Τὴν χθὲς σημαίνουν οἱ πάλμοί μου
 Καὶ εἶμαι σήμερον νεκρός·
 Ἄλλοτε ἔξισα . . . πικρός
 Μοὶ εἶν' ὁ θλῖος ᾄδῃ χλεύη.

Τὸ μέλλον δὲν ποθῶ ἐκεῖνο.
 Εἶν' ἀδελφόν, αἰνιγμα ἔτι·
 Ἀρχαίαι ἐποχῆς προκρίνω
 Νὰ ἦμαι λάτρης ἀτυχῆς.
 Μὲ πόνον θλιβεραῖς ψυχῆς
 Τὰ παιδικὰ μου κλαίω ἔτη.

Μὲ πόσῃν γοιτείαν ῥέει
 Ἢ πρώτη μας ζωὴ ἐκεῖνη!
 Ἀρωματ' ἀφελείας πνέει
 Ὅπως ὁ θῦμος τοῦ βουνοῦ,
 Καὶ διὰ νάματος ἄγνου
 Τὰ πταίσματά μας ἀποπλύνει.

Τοιαύτης πλάνου ἡλικίας
 Ποθῶ τὴν Ἀἴγλην ν' ἀτενίσω,
 Ἀλλὰ σβεσθείσης ὀπτασίας
 Ἐναγκαλίζομαι κενόν·
 Ὁἴμοι! τὸν νόμον τὸν κοινόν
 Πρέπει τυφλῶς ν' ἀκολουθήσω.

Ἡ ΣΦΑΓΗ ΤΗΣ ΚΑΒΑΡΝΑΣ.

Γιατ' ἡ Καβάρνα καίεται; Γιατὶ πέφτουν τουφέκια
 Τὶ φλόγες καὶ καπνοὶ παντοῦ πετοῦν μὲ τὸν ἀέρα;
 Θαρρεῖς χιλιάδες πέφτουνε ἐκεῖ ἀστραπελέκια,
 Καὶ σύννεφα ὀλομαυρα σκοτίζον τὴν ἡμέρα!

Μὴ τύχη γάμοι γίνονται; Μὴ τύχη καὶ Γιωρτζάξου
 Ἄχ! Οὔτε γάμοι γίνονται, οὔτε γιωρτῆ δὲν ἔχουν,
 Οἱ Τοῦρκοι μπῆκαν τὰ σκυλιὰ, καὶ ἀρχίνησαν νὰ σφάζουν
 Γυναίκας, γέρους καὶ παιδιὰ ὡσὰν θηρὰ τοὺς τρέχον

Φωναῖς βαθεῖα, ἀλλαλαχοὶ, καὶ τῶν σπαθίων οἱ κρότοι
 Ἀκούονται ἀλύπητα εἰς τὰ κορμιὰ νὰ πέφτουν,
 Νὰ . . . Φαίνονται Κυρμάσιοι νὰ πελεκοῦνε πρῶτοι!
 Καὶ πρῶτοι τρέχουν σφάζοντες καὶ καίοντες
 [κλέφτου.]

Ὁ! πόσα πέφτουνε κορμιὰ εἰς τὴν λύσσα τῆς μεγάλης
 Ἰδετ' ἐκεῖ τὰ πτώματα εἰς τὸ χῶμα. Ἐκπλωμένα

Με δίχως χέρι μερικά τ' άλλα χωρίς κεφάλι,
Και άλλα δλοκάκκινα σ' τὸ αἷμα βουτημένα!

Ποῦ πᾶν' αὐτὰ τὰ δύστυχα καὶ πολυτρομασμένα
Τόσα παιδιὰ μονάχα τους.... Ταῖς μάνας τῶν
[γυρεύουν;]

Ποῦ πᾶν' γεμάτα κλάμματα σ' τὰ δάκρυα βουτημένα;
—Τοῦρκοι τὰ δόλια κυνηγοῦν, γι' αὐτὸ μονάχα φεύγουν!

Εἰς τὴν ἀράδα στέκονται μισοαποθιμμένοι
"Ολαὶ ἢ κόραις τοῦ χωριοῦ κι' οἱ Τοῦρκοι ταῖς μυράζουν
"Οσαι εὐρίσκουν εὐμορφίαι καὶ καλοκαμομέναις
Αὐταῖς ταῖς πέρνουνε μαζὺ. Τὰς ἄλλας; Νά!!! Τὰς
[σφάζουν!!!]

Ποῦ τρέχ' αὐτὴ με τὸ μωρὸ πῶχει σ' τὴν ἀγκαλιά της;
"Οπίσω της τί γίνεται δὲν στρέφει τὸ κεφάλι,
"Ολα τὰ βλέπει σκοτεινὰ, σφουρίζουν τὰ μαστὰ της,
Δὲν βλέπει, ὅτι τρέχουνε μαζὺ της τόσο ἄλλοι...

Τὸ πρόσωπο τὸ ροδινὸ τῆς γῆς πῆρε τὴν ὄψι,
Τὰ μάτια της τὰ γαλανὰ ἦτο γεμάτα δάκρυα.
Θαροῦσεν ὅτι ἔβλεπε τὴ ματωμένη κόψη,
Τοῦ τρομεροῦ γιγατανισοῦ σ' τὰ θολωμένα μάτια!

Τὴν εὐμορφιά της ζήλευσαν δὲ Τοῦρκοι καὶ τὴν τρέ-
[χουν,]
Κι' αὐτὴ νὰ σώσῃ τὴ τιμὴ τὸ βῆμα της ἀνοίγει,
"Ενῶ ἐκεῖνοι νόμιζαν σ' τὰ χέρια πῶς τὴν ἔχουν,
Πέφτ' ἀπὸ βάραθρο, ψηλὸ σ' τὴ θάλασσα κ' ἐπνίγει!

Οἱ Τοῦρκοι τότε ἔτρεξαν σ' τὴν ἄκρην νὰ κυττάξουν,
"Ὅτε ἐκεῖν' ἀνέβαιναν εἰς τὸν ἀφρόν ἐπάνω,
Κρατοῦσ' ἀκόμα τὸ παιδί οἱ Τοῦρκοι μὴ τὸ σφάζουν,
Κι' ὄψις της σὰν νὰ λεγε—ἀθῶα θ' ἀποθάνω.

Σὰν μαύρη πλάκκα σκέπασε τὸ ἀφρισμένο κύμα,
Γιὰ πάντα τὰ δῶα πλάσματα τὰ πολλαγαπημένα,
"Εκεῖ σ' τὰ ἄπατα νερὰ ἤδραν τὸ κρῶ μνήμα
Καὶ μετ' ὀλίγον ἔπλεον δῶα πτώματα πνιγμένα...

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΚΑΒΑΡΝΑΣ.

"Ενα παιδί δέκα χρονῶ γυμνὸ καὶ λερομένο,
ἔτρεχε μόνο τ' ὄρφανό,
—Δότε με, ἔλεγε, πεινῶ,
Ἦωμι σεμὲ τὸ ξένο.

Τὸ βρώτηταν, ποῦ βρέθηκε μονάχο εἰς τὰ ξένα;
—'Απ' τῆς Καβάρνας τὴ σφαγὴ
"Ηλθα νὰ βρῶ καταφυγὴ
Σὲ στήθια πονεμένα.

'Απῆντησε, κι' ἀνέβλησαν δὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια
Καὶ ἀναστένανε βαθεῖα,
"Ενόμιζες πῶς ἡ καρδιά
Τοῦ ἔγινε κομματάκι.

—Οἱ Τοῦρκοι τὴ Μανούλα μου οἱ ἀκιστοὶ ἐσφάζαν
Μ' ἓνα μικρὸ σ' τὴν ἀγκαλιά,
"Επειτα ἐβάλαν κλαδιά
Τὸ σπῆτιμας κ' ἐκάψαν.

Κ' ἐγὼ μονάχο ξέφυγα μ' ἓνα μικρὸ ἀδελφάκι,
"Ολα τῆς Βάρνας τοῦ βουνά
Γύμνα μὲς τὴν ἔρημιά
Μ' ἐκεῖνο τὸ παιδάκι.

Τὰ τρία χρόνια ἔκλεισε φέτο τὸ καλοκαίρι,
Νὰ περπατῆ ἦτο μικρὸ
Καὶ τὸ τραβοῦσα τὸ πτωχὸ
"Απ' τὸ μικρὸ του χέρι.

Ἡ Μάνα μας ἦτο τρελλή γιὰ τὸν μικρὸν Ἀντώνι.
 Τὸν γέμιζε πάντα φιλιά,
 Κι' ἤθελε μεσ' ἔς τὴν ἀγκαλιά
 Τῆς Μάνας νὰ τρυπώνῃ.

Μάνα! ἐφώναζε, καλέ! ... ἔς τὴ Μάνα μας νὰ πάμαι.
 Ἄχ! ἐκουράστικα πονῶ,
 Πᾶμαι ἐκεῖ γιὰτὶ πεινῶ
 ἔς τὴ Μάνα μας νὰ φάμαι.

Κουράστικε γιὰ νὰ γυρνᾷ, δὲν θάσταζε τὴ πείνα,
 Κι' ἀπέθανε μιαν αὐγὴ!
 Μόνος τὸ ἔθαψε ἔς τῆ γῆ.
 Εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα.

Δὲς ἡμέραις ἔλλαψα ἐκεῖ ἔς τὸ ὑπόγειον τοῦ χῶμα,
 Ἄχ! ἐνθυμοῦμαι τὴ στιγμὴ
 Ὅπου μ' ἐγύρευε ψωμί
 Θαρρῶ τὸ βλέπ' ἀνόμα...

Τὸ πῆρε τὸ παράπονο κι' ἀρχίνησε νὰ κλαίγῃ.
 — Μανουῖλα μου τί θὰ γενῶ.
 Τόπο δὲν θρῖσκω νὰ σταθῶ
 Μανουῖλα νὰ μὲ θέλγῃ.

— Γυρνὸ τὸ χέρι σκούπησε τὰ ἄμαρτια τὰ κλαμμένα
 Ἐναν ἀφῆκε στεναγμὸ
 Τὰ ἄμαρτια του ἔς τὸν οὐρανὸ
 Ἐρρίψ' ἀπελπισμένα.

— Δότε με, ἠκολούθησε μὲ χεῖλην πιεραμμένα
 Ἐνα παλὶ γιὰ νὰ ντυθῶ,
 Ψωμί ὀλίγο νὰ γευθῶ,
 Πομπ' ὄρφανὸ ἔς τὰ ξένα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
 ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ἦφασμα. Φάσμα. Ἄσμα.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δύο συνήλθον ἀδελφοὶ χωρὶς νὰ ἀμαρτήσουν,
 Ἐμὲ τὴν πολυκάτοχην ὡς τρίτην νὰ γεννήσουν.
 Σ' τοὺς ὄμους της μὲ γέρον ἢ γῆ, τὸ ἡμῶς της σκέπω
 Σ' τὸν κόσμον δὲν μὲ βλέπουνσι, ἀλλ' οὐτ' ἐγὼ
 τοὺς βλέπω
 Σ' τὰ ἔσχατα τοῦ οὐρανοῦ ἂν θάσσουν ἐκεῖ μόνον
 Θὰ μ' εὐρουν μετὰ τοῦ θεοῦ τὸ φῶς νὰ ἔχω θρόνον.
 Τὸ καλοκαίρι φαίνομαι καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος,
 πλὴν δὲν μεῖδωδεν οὐδὲ μὴν, οὐδ' ἔτος οὐδὲ χρόνος.
 Ἐν τῷ νεφῷ μὲ ἔρριψαν, κ' ὡς μ' ἀφῆσαν ἐστάθην.
 Στὸ πῦρ ἐπάνω μ' ἔβαλαν κ' ἐν τῷ πυρὶ ἐχάθην.
 Ἀκόμη συλλογίζεσαι; ποῦ εἶμαι δὲν ἠξέυρεις;
 Δὲν εἶμαι φίλε μέγα τι ἂν ἔχῃς τοῦθ' ὅθ' μ' εὐρεις.
 — Ποῦ εἶσαι; πρῶτον λέγε μοι, — ποῦ εἶμαι; εἰς
 τὸ εἶμαι.
 — Ποῦ κεῖσαι; δὲν σὲ ἐννοῶ. — Ποῦ κεῖσαι; εἰς
 τὸ κεῖσαι.
 — Ποῦ πῆγες; πῶθεν ἔφυγες; εἰπέ μοι μὲ ὀλίγα.
 — Ἀπὸ τὸ φεύγω ἔφυγα κ' ἐπῆγα ἔς τὸ ἐπῆγα.
 — Ἄ! γράμμα εἶσαι φίλτατον! σὲ ἦδρα ἐν τῷ ἄμα.
 = Εὐγὲ! ἀλλ' δὲν μ' ἔλυσες δὲν εἶμαι φίλε γράμμα.

Μὴ λαβόντες ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν ἡμῶν τὰ ὀνόματα
 τῶν συνδρομητῶν παρέβημεν ἐξ ἀνάγκης τὴν περὶ δημο-
 σιεύσεως αὐτῶν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, οὐχ' ἦτον ὁμοῦ
 κατὰ τὸ προσεχὲς τῆς « Παλλάδος » τεύχος καταχωρη-
 θήσεται ἀνευ ἀναβολῆς πλήρης ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων
 τῶν Κ. συνδρομητῶν.